wana wiisi: „mapean"! ei wõi ma maha jätta.

Taewas! kudas see aeg läheb! Mina pean ruttuste „Liiwaauku" juure minema. Sääl, sääl sõõ! on weel järele jäänud kontid ja hapukapsad.

Säält läksin siis nõbu Jaani juure, kes kogukonna nõuumees ja waeste isa oli.

Aga palutud raha eest andis ta mulle ühe roosikrantsi ja wanduse, armsamine taewa peale mõtelda, kui maapäälse waranduse päale.

Teise homiku reisisin linna, nõbu walitsejanõuuniku juure.

Kui sõbralikult ta mind teretas, kui ärdaste ta mind maha istuma sundis! Tõesti, mina arwasin seda raha juba minu taskus olewad. Kui ma selleşt tääkima hakasin, kõlas esite kõha, siis kuulsin teda ütlewad: „Ja Mihkli ehk wiina kuu sees oleksin sulle tuhande rõõmuga seda tühjapaljast andnud, aga nüid — — — paraku, — paraku!" Mina tahtsin selle peale jälle wälja tulla. Tema aga sundis mind, enne üht napsi wõtma.

„Kõigewägewam! Kelle juure nüid minema pean?" Mul oli juba mõttes oma elu ohwerdada, kui „Lupak" mull meele tuli. Muidu oli tema nimi Robert Born, aga kõik nõbud ja tädid ei nimetanud teda mitte teistwiisi kui „Lupak", sest et ta mitte tõõd ei tahtnud teha.

Ta oli peenikese kasuga, walkja-lokis juuksega, ja sinise silmadega, üks õige kena ja armas pois. Ta waatas ikka pilwede järele ja lobises näeruwärt asju. Tema isa, taluperemees Rein, tegi nõnda nagu oleks tal oma poea päraşt häbi olnud, ja saatis teda linna.

Nüid, kui mina „Lupaka" ette astusin ja oma häda talle kaebasin — — — — „Issand ja Jumal! Mina kartsin et tema südame murrab, nii kibedalt nuttis ta minuga ühes.

Aidata ta mind ka mitte ei wõinud.

„Oh, kui mina juba täiehääline oleks!" hüüdis ta mittu korda.